

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 266/2019-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. júna 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej, zo sudcov Miroslava Duriša a Mojmíra Mamojku (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Perhács s. r. o., Jelenec 353, Jelenec, v mene ktorej koná advokát a konateľ Mgr. JUDr. Zoltán Perhács, PhD., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 6 S 80/2009, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. septembra 2018 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 S 80/2009 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti okrem iného uviedol, že «... týmto podľa čl. 127 ústavy podáva sťažnosť proti porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého sa mal dopustiť orgán verejnej moci - Krajský súd v Košiciach, Štúrova 29, 041 51 Košice (ďalej len „krajský súd“ alebo „správny súd“), sp. zn. 6S/80/2009, tým, že o sťažnosti sťažovateľa, datovanej 16.01.2018 a evidovanej na krajskom súde 19.01.2018, proti uzneseniu správneho súdu vydaného súdnym úradníkom dňa 27.11.2017, správny súd do dnešného dňa (07.09.2018) nerozhodol, hoci ide o právne mimoriadne jednoduchú vec, v ktorej sa spravidla rozhoduje bez nariadenia pojednávania. Navyše, správny súd, presnejšie predseda senátu, je v danej veci absolútne nečinný. Inými slovami, v danej veci nevykonal žiadne úkony, pričom základnou povinnosťou súdu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty. Správny súd vo veci sťažovateľa ignoruje aj rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu (ďalej len „ESLP“) z 21. septembra 2017 vo veci [REDAKOVANÉ] proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 12927/16, ktorý rozhodol v prospech sťažovateľa v otázkach prieťahov konania, ktoré boli zapríčinené správnym súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 6S/80/2009 a vo veci sa dopúšťa ďalších zbytočných prieťahov.».

3. Sťažovateľ ďalej v ústavnej sťažnosti uviedol: «Uznesením krajského súdu zo dňa 27.11.2017 sp. zn. 6S/80/2009 (ďalej len „uznesenie“) bola sťažovateľovi priznaná náhrada trov konania v sume 1 904,19 Eur. Uznesenie bolo sťažovateľovi doručené dňa 02.01.2018.

Proti tomuto uzneseniu sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu v zákonnej lehote podal sťažnosť datovanú 16.01.2018 evidovanú na krajskom súde dňa 19.01.2018. Sťažnosť bola podaná, pretože sťažovateľ uznesenie považuje za nesprávne, najmä z dôvodu, že predmetné uznesenie nie je podľa jeho názoru dostatočne odôvodnené,

pričom má za to, že Krajský súd v Košiciach vec nesprávne právne posúdil a v procese interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“) zo strany správneho súdu bol obsiahnutý prvok svojvôle a z týchto dôvodov je uznesenie nepreskúmateľné.

Krajský súd v napadnutom uznesení priznal sťažovateľovi náhradu trov konania v sume 1 904,19 Eur.»

4. Sťažovateľ taktiež poukázal na to, že «Krajský súd sťažovateľovi nepriznal ani náhradu cestovného pri účasti právneho zástupcu sťažovateľa na pojednávaniach konaných v dňoch 04.02.2015 a 21.06.2017 na krajskom súde, keďže právny zástupca sťažovateľa nepredložil súdu technický preukaz použitého motorového vozidla, ktorý je nevyhnutný na preukázanie spotreby pohonných látok (§ 7 zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách).

K nepriznanej náhrade trov konania sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že vyčíslené trovy konania sú všetky preukázateľné, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vznikli v konaní v súvislosti s bránením práva sťažovateľa. Všetky výdavky majú priamu súvislosť s uplatňovaním alebo bránením práva sťažovateľa.

Nepriznanie náhrady cestovného pri účasti právneho zástupcu sťažovateľa na pojednávaniach konaných v dňoch 04.02.2015 a 21.06.2017 na krajskom súde, krajský súd odôvodnil nepredložením technického preukazu použitého motorového vozidla, ktorý je nevyhnutný na preukázanie spotreby pohonných látok (§ 7 zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách).

Pokiaľ ide o nepriznanie cestovného pri účasti právneho zástupcu sťažovateľa na pojednávaniach konaných v dňoch 04.02.2015 a 21.06.2017 na krajskom súde, sťažovateľ argumentoval, že v podaní zo dňa 21.06.2017 označenom ako „Vyčíslenie trov konania sp. zn. 6S/80/2009“ právny zástupca sťažovateľa si uplatnil náhradu trov konania, vrátane vyčíslenia a prepočtu cestovných náhrad. V prepočte bola uvedená dĺžka cesty Bratislava - Košice a späť, bola uvedená priemerná spotreba podľa technického preukazu osobných motorových vozidiel, ktorými boli cesty vykonané, doba trvania cesty potrebná na vyčíslenie náhrady za stratu času a aj cena pohonných hmôt. Je pravdou, že neboli

doložené technické preukazy motorových vozidiel, ktorými boli cesty na pojednávania vykonané. Je však nesporné, že vykázané cesty boli v skutočnosti vykonané, napokon to dokazuje účasť právneho zástupcu na pojednávaniach konaných v dňoch 04.02.2015 a 21.06.2017 na krajskom súde a súd priznal aj náhradu za stratu času. Aj v prípade, že neboli doložené technické preukazy motorových vozidiel, náhrada cestovného a náhrada pohonných hmôt boli vyčíslené podľa všeobecne záväzných právnych predpisov a tieto nepochybne zohľadniť mal, keďže boli riadne uplatnené. Sťažovateľovi právo na náhradu trov konania vzniká zo zákona a nemožno mu ho uprieť ani vtedy, ak by si ho neuplatnil. Z uvedeného potom vyplýva, že sťažovateľ nebol povinný ani predkladať technické preukazy motorových vozidiel. Nad rámec treba uviesť, že ak mal súd pochybnosť o tom, že právny zástupca sťažovateľa na presun z Bratislavy do Košíc nepotreboval motorové vozidlo, resp. mal pochybnosť o tom, že na pojednávania sa dostavil deklarovanými motorovými vozidlami, mal vyzvať sťažovateľa na doloženie technických preukazov, a to o to viac, že mal na to dostatok času, pretože sťažovateľ vyčíslenie trov konania zaslal súdu ešte dňa 21.06.2017 a napadnuté rozhodnutie bolo vydané dňa 27.11.2017 a právnemu zástupcovi sťažovateľa doručené dňa 02.01.2018.“

5. Na základe uvedených tvrdení sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní vedenom pred Krajským súdom v Košiciach, Štúrova 29, 041 51 Košice, sp. zn. 6S/80/2009 porušené bolo.

Krajskému súdu v Košiciach, Štúrova 29, 041 51 Košice, sp. zn. 6S/80/2009 prikazuje v právnej veci sťažovateľa konať bez zbytočných prietáhov.

Sťažovateľovi za prietahy v konaní priznáva finančne zadosťučinenie v sume 5 000 Eur (slovom päťtisíc eur), ktoré je povinný Krajský súd v Košiciach, Štúrova 29, 041 51 Košice, sp. zn. 6S/80/2009 vyplatiť na účet jeho právneho zástupcu SK58 0200 0000 0039 9351 3153, do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

Sťažovateľovi priznáva trovy právneho zastúpenia, ktoré je Krajský súd v Košiciach, Štúrova 29, 041 51 Košice, sp. zn. 6S/80/2009 povinný vyplatiť na účet jeho právneho zástupcu SK58 0200 0000 0039 9351 3153, do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

6. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

8. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

9. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Podstatou ústavnej sťažnosti a predmetom konania pred ústavným súdom je uplatnenie nároku sťažovateľa na ochranu pred postupom krajského súdu, ktorým malo byť porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

11. Ústavný súd pri ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru odmieta ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú, ak „vzhľadom na skutočnosť, že celková doba konania pred súdom, ako aj postup zákonného sudcu nesignalizovali reálnu možnosť zbytočných prietáhov, a tým ani porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (m. m. II. ÚS 109/03), resp. ak „argumenty v ústavnej sťažnosti sťažovateľa nepreukázali v čase podania ústavnej sťažnosti takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola ústavná sťažnosť prijatá na ďalšie konanie“ (m. m. II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04).

12. Ústavný súd už vo svojej predchádzajúcej judikatúre vyslovil, že zjavná neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 6 ods. 1 dohovoru) môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo uvažovať o zbytočných prietáchoch (napr. IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05, I. ÚS 455/2014), a ďalej vyslovil, že „... nie každý prietáh v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (napr. III. ÚS 59/05).

13. Ústavný súd vo svojej judikatúre už taktiež uviedol, že „aj na súdne konanie v časti týkajúcej sa iba náhrady trov konania sa vzťahuje základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (III. ÚS 145/02).

14. Ústavný súd konštatuje, že argumenty obsiahnuté v ústavnej sťažnosti, ktoré poukazujú, resp. namietajú postup a rozhodovanie krajského súdu o trovách konania (svojvoľnosť, nesprávnu interpretáciu a aplikáciu, nedostatočné odôvodnenie, nepreskúmateľnosť), sú vo vzťahu k namietanému porušeniu označených práv irelevantné.

15. Ústavný súd v súvislosti s týmito argumentmi, resp. tvrdeniami poukazuje na to, že boli už podrobne preskúmané v rámci konania vedeného na ústavnom súde pod sp. zn. IV. ÚS 77/2019, keď ústavná sťažnosť sťažovateľa namietajúca porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru bola uznesením zo 7. februára 2019 odmietnutá pre zjavnú neopodstatnenosť.

16. Pokiaľ sa týka námietky porušenia základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v súvislosti s tým, že o sťažnosti proti uzneseniu krajského súdu vydanému vyšším súdnym úradníkom 27. novembra 2017, podanej 18. januára 2018, nebolo do uplatnenia sťažnosti na ústavnom súde (7. september 2018) rozhodnuté, ústavný súd konštatuje, že uvedená skutočnosť signalizuje, že došlo k prietahom v konaní, no nie v takej intenzite, že by v jej dôsledku boli porušené označené práva sťažovateľa.

17. Ústavný súd navyše poznamenáva, že o predmetnej sťažnosti proti uzneseniu krajského súdu z 27. novembra 2017 vydanému vyšším súdnym úradníkom bolo uznesením krajského súdu zo 17. decembra 2018 rozhodnuté tak, že sťažnosť bola zamietnutá.

18. Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach judikoval, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01, III. ÚS 91/04, II. ÚS 129/06) a že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva

na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 149/02, III. ÚS 92/03, II. ÚS 118/2014).

19. V tejto súvislosti ústavný súd, prihliadajúc aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, konkrétne na jeho rozsudok v prípade Čičmanec proti Slovenskej republike (rozsudok z 28. 6. 2016 k sťažnosti č. 65302/11), ktorým Európsky súd pre ľudské práva okrem iného konštatoval, že čl. 6 ods. 1 dohovoru vyžaduje, aby všetky stupne konania týkajúce sa rozhodovania o občianskych právach a záväzkoch vrátane konania nasledujúceho po rozsudku v merite veci (čo zahŕňa teda aj fázu konania týkajúcu sa trov) boli rozhodnuté v primeranej lehote, konštatuje, že postup krajského súdu v napadnutom konaní vedenom pod sp. zn. 6 S 80/2009 týkajúci sa rozhodovania o výške trov konania sa zjavne nevyznačuje takými významnými prietáhmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

20. S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade so svojou doterajšou rozhodovacou činnosťou v okolnostiach danej veci preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd mohol postup krajského súdu v napadnutom konaní po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie základného práva sťažovateľa zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

21. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa už ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. júna 2019